

РЕШЕНИЕ

№ 6247

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 06.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5973** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от К. Н. С., ЕГН- [ЕГН] срещу Решение №14 от 29.04.2019 г. на Управителя на Национален осигурителен институт /НОИ/, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх.№2113-50-34#2 от 12.03.2021 г. Твърди, че като гражданин на Република България и Република Турция, след навършване на необходимата възраст от 66 г. 6м. представил всички оригинални документи, потвърждаващи осигурителния му стаж в НОИ и кандидатствал за пенсия, съгласно Договора за социално осигуряване между Република България и Република У.. Сочи осигурителен стаж в България- 12г. 4м. и 8 дни и осигурителен стаж в У.- 8 г. и 3 м. или сумарно 20г. 4м. и 8 дни. Изтъква, че НОИ не зачита стажа му в У. под предлог, че местоживеенето му било в Турция, предвид справка от Националната база данни Население и кореспондентския адрес, който посочил. Счита, че местоживеенето му е определено неправилно, тъй като от рождението си и до сега живеел в родния си дом на адреса си в [населено място] и в семейния имот на настоящия си адрес- [населено място] ул. Македонска N 17, ет.2, ап.4 /прилага Удостоверение за настоящ адрес/. Временно в определени периоди, общо над 20 години жалбоподателят бил последователно в Турция, У., У., Великобритания и др. във всяка, от които имал адресна регистрация, но винаги се завръщал и пребивавал на адресите в България, като по здравословни причини гостувал в Турция, за което прилага епикриза. След като бил опериран било проведено продължително медикаментозно лечение и

радиотерапия, като лечението продължавало, но през останалото време си бил в България. Смятам, че не е справедливо да му се отхвърля над 20 годишен реален и законно придобит трудов осигурителен стаж в такъв нелек период от живота когато човек най-много се нуждае от внимание и минимални средства за съществуване.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява. В писмена молба от 29.09.2021 г. моли да се даде ход на делото, прилага писмени доказателства- Решение от обща клинична онкологична комисия/клинична комисия по хематология от 21.07.2021 г.; удостоверение за настоящ адрес, издадено то [община]; Приходна квитанция от С.. Същата моли съда да уважи жалбата му.

Ответникът- Управителят на НОИ, чрез процесуалния си представител юрисконсулт оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Подробен съображения развива в писмена защита.

Софийска градска прокуратура, редовно призовани не изпращат представител, не взимат становище по жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 20.01.2021 г. в НОИ постъпили подадени в турския осигурителен институт на 06.11.2020 г. заявление от К. Н. С., с посочен адрес в Турция, за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по българското законодателство, формуляр БГ/УКР 4 (Заявление за отпускане на пенсия), с приложени документи за украински и български стаж, справка и удостоверение за идентичност на имена. Със същото моли да му бъде отпусната пенсия, съгласно Договора за социално осигуряване между Република България и У..

На 03.02.2021 г. с вх. № 2113-50-34 в Централното управление (ЦУ) на НОИ са постъпили заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по българското законодателство, формуляр БГ/УКР 4 (Заявление за отпускане на пенсия), към които са приложени 12 броя документи, в т.ч. български и украински документи. удостоверяващи осигурителен стаж и доход, удостоверение за идентичност на лице с различни имена, издадено от [община], и нотариално заверена декларация за идентичност на лице с различни имена от С..

На 01.03.2021 г. К. С., с посочен адрес в [населено място], Р Турция подал молба до НОИ, моли да му бъде предоставена информация относно постъпило ли е в НОИ заявление, изпратено в България на 07.01.2021г. и обработват ли се документите по него.

Въз основа на данните от представената трудова книжка № 1495. издадена от Завод „Оргтехника“ - [населено място] на 30.07.1975 г., е зачетен български осигурителен стаж от трета категория труд с продължителност 10 години, 04 месеца и 08 дни за периода от 03.02.1975 г. до 11.04.1990 г. (с прекъсвания). Въз основа на данните от представената военна книжка № 217646 е зачетен български осигурителен стаж, придобит по време на наборна военна служба, с продължителност 02 години и 06 дни за периода от 20.09.1972 г. до 25.09.1974 г.

Административният орган е приел за установено обаче, че лицето пребивава на територията на Република Турция, поради което за преценката на право на българска пенсия не е взет предвид украинския стаж, доколкото не е било спазено изискването на чл.3, т.1 от Договора между Република България и У. за социално осигуряване в сила от 01.04.2003 г.

С Разпореждане с изх. № 2113-50-34#2 от 12.03.2021 г. е отказано отпускането на българска пенсия за осигурителен стаж и възраст при зачетен общ български осигурителен стаж с продължителност 12 години, 04 месеца и 14 дни. В същото са изложени мотиви относно наличие на необходимата навършена възраст, но липса на изискуемия осигурителен стаж както по чл.68, ал.1 и ал.2, така и по ал.3 КСО. Посочено е, че осигурителния стаж на С. в У. е непотвърден. Цитиран е чл.3, ал.1 от Договора между Република България и У., като е прието, че С. не е пребивавал на територията на в България или У., а е бил с настоящ адрес в Турция.

Разпореждането е оспорено по административен ред с жалба на С. и е потвърдено с обжалваното в настоящото производство Решение №14 от 29.04.2019 г. на Управителя на Национален осигурителен институт /НОИ/. В мотивите е посочено, че при извършена справка в Националната база данни „Население“ на Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството е установено, че настоящият адрес на С. е на територията на Република Турция. Това обстоятелство се потвърждава и от удостоверения от турската институция, където са подадени документите, адрес в Турция на лицето. Предвид изложеното, лицето не попадало в персоналният обхват на Договора между Република България и У. за социално осигуряване, тъй като не отговаря на изискването за постоянно местоживее в България или У., обуславящо приложимост на горесцитирания договор. При това положение преценката на правото на българска пенсия се извършвало само въз основа на българския стаж, без да се сумира с украинския стаж, съответно, удостоверяването на украински стаж не е било необходимо.

Видно от попълнения от С. двуезичен формуляр /последна страница- л.33 от делото/, същият е декларирал, че се е преселил в Р Турция през 1990г.

Видно от писмо на Директор на ГД „Гранична полиция“, до ТП на НОИ С.- град, рег. №328203-1626/07.07.2021 г., за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2021 г. С. има регистрирани влизания в Р България през ГКПП Малко Т. три пъти, а именно: на 29.07.2020 г. и излизане през ГКПП Малко Т. на 08.08.2020 г. /10 дни/; на 15.09.2020 г. и излизане- 18.09.2020 г. /3 дни/; на 02.06.2021 г. и излизане- 08.06.2021 г. /2 дни/.

Видно от служебна справка за предоставяне на данни по реда на Наредба 14/18.11.2009 г., при проверка в НБД „Население“ за лицето К. Н. С. излизат данни за постоянен адрес- [населено място], [улица] от 02.09.2015 г. и настоящ адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.4, считано от 02.06.2021 г. Тази справка кореспондира с представено от жалбоподателя удостоверение за настоящ адрес от 02.06.2021г., видно от което К. Н. С. има заявен последен настоящ адрес в [населено място], обл. В. от дата 02.06.2021г.

По делото е приета административната преписка, както и ангажираните от страните писмени доказателства, включително представените с молба от 29.09.2021 г. от жалбоподателя- удостоверение, решение на обща клинична онкологична комисия/клинична комисия по хематология, приходна квитанция от [община].

При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес, съдържаща предписаните от закона реквизити, подадена в предвидения в [чл. 118, ал. 1 от КСО](#) - 14-дневен срок и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване и съответно на проверка от страна на съда е Решение № 14 от 29.04.2021 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх.№2113-50-34#2 от 12.03.2021 г..

По силата на разпоредбата на чл. 117, ал. 4 от КСО компетентен да се произнесе по жалби срещу разпорежданията за пенсии, отпуснати по международни договори за лица с постоянен адрес в чужбина е управителя на Националния осигурителен институт. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, по реда на чл. 37, ал. 3 от КСО и в изискуемата от закона писмена форма.

В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, мъжете придобиват право на пенсия през 2020 г. при навършване на възраст 64 години и 03 месеца и 38 години 10 месеца осигурителен стаж.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, през 2020 г. те придобиват право на пенсия при наличие на най-малко 15 години действителен осигурителен стаж и навършване на възраст 66 години и 06 месеца.

Безспорно е, че осигурителният стаж на С. по българското законодателство е с продължителност 12 години, 04 месеца и 14 дни.

Спорен по делото е осигурителният стаж на жалбоподателя по украинското законодателство в периода 01.02.2001 г. - 30.04.2009 г.

Между Република България и У. е сключен Договор за социално осигуряване, ратифициран със закон, приет от 39-о Народно събрание на 28.11.2001 г.- ДВ, бр. 107 от 11.12.2001 г. Издаден от Министерството на труда и социалната политика, обн., ДВ, бр. 26 от 21.03.2003 г., в сила от 1.04.2003 г.

Съгласно чл.3 от Договора между Република България и У. за социално осигуряване, същият се прилага спрямо: 1. правоимащите лица, пребиваващи на територията на една от договарящите страни, които се подчиняват или са били подчинени на законодателството на едната или и на двете договарящи страни; 2. други лица, чиито права произтичат от правата на лицата, посочени в точка 1 на този член. Според чл. 4 от договора всяка договаряща страна предоставя на своя територия на гражданите на другата договаряща страна еднакви права като на собствените си граждани в областта на социалното осигуряване съгласно член 2 на този договор. А според чл. 5, ал. 1 от същия, пенсии и парични обезщетения, отпуснати по законодателството на едната договаряща страна, не могат да бъдат намалявани, спирани или прекратявани, както и не може да бъде отказано отпускане на пенсия или парично обезщетение, на които лицето има право съгласно законодателството на една от договарящите страни, по причина, че това лице пребивава на територията на другата договаряща страна.

В случая административният орган е мотивирал отказа, с това, че настоящият адрес на С. е бил на територията на Република Турция, където са подадени документите и адрес в Турция на лицето. Предвид изложеното, лицето не попадало в персоналия

обхват на Договора между Република България и У. за социално осигуряване, тъй като не отговаря на изискването за постоянно местоживеее в България или У., обуславящо приложимост на горесцитирания договор.

Според цитираната по- горе норма на чл.3 от Договора, за да попада в обхвата на същия, следва лицето да е правоимащо и да отговаря на следните кумулативни изисквания- пребиваващо на територията на една от договарящите се страни и да се подчиняват или да са били подчинени на законодателството на едната или и на двете договарящи се страни.

Легални дефиниции на понятията се съдържат в чл.1 от Договора. По смисъла на т.6 на чл.1 от същия Договор "лице (правоимащо лице)" е гражданин, който се подчинява на законодателството за социално осигуряване на договарящите страни, а според т.4. "гражданин" е лице, определено като такова съгласно законодателството на всяка от договарящите страни. В т. 1 е дефинирано и понятието "законодателство"- закони и други нормативни актове на договарящите страни, които се отнасят до областите на социалното осигуряване, посочени в член 2, алинея 1 /пенсии и обезщетения/ на този договор. Жалбоподателят отговаря на първото условие, доколкото няма спор, че той е гражданин на една от двете страни по договора, а именно- български гражданин. Спорно е дали е пребиваващ на територията на една от договарящите се страни и в частност на територията на Р България. За целите на този Договор в чл.1, т.5 от същия е дадена дефиниция на понятието "пребиваване", а именно: постоянно или временно пребиваване на лица, определено като такова съгласно законодателството на договарящите страни.

В процесния казус към датата на подаване на заявлението жалбоподателят е имал настоящ адрес в Р Турция и постоянен в Р България. Действително, ирелевантно е изложеното от жалбоподателя, че считано от 02.06.2021 г. С. е с настоящ адрес в [населено място], обл. В., доколкото този факт е настъпил след издаване на обжалвания акт. Същевременно, жалбоподателят е имал и има постоянен адрес на една от страните по международния договор, а именно в Р България. Установи се по делото освен това, че и временно същият е пребивавал и на територията на Р България. Предвид това според съда е неправилен извода на решаващия административен, че С. не попада в обхвата на международния договор, сключен между Договора между Република България и У. за социално осигуряване.

С оглед изложеното, съдът приема, че като е достигнал до обратния извод, административният орган е постановил незаконосъобразен административен акт.

Предвид това следва оспореното Решение на Управителя на НОИ да бъде отменено и делото като преписка следва да бъде върнато на Ръководител на Дирекция "Европейски регламенти и международни договори" на НОИ за ново произнасяне по заявление К. Н. С. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, при съобразяване с мотивите по тълкуването и прилагането на закона, направени в настоящото решение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 предл. второ от АПК, Административен съд София- град, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Н. С., ЕГН- [ЕГН] Решение №14 от 29.04.2019 г. на Управителя на Национален осигурителен институт, с което е отхвърлена жалбата на

С. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх.№2113-50-34#2 от 12.03.2021 г. на длъжностно лице по чл.98, ал.1, т.2 КСО.

ВРЪЩА делото като преписка на Ръководител на Дирекция "Европейски регламенти и международни договори" на НОИ за ново произнасяне по заявление К. Н. С. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, при съобразяване с мотивите по тълкуването и прилагането на закона, направени в настоящото решение.

Решението може да се оспори с касационна жалба чрез Административен съд Плевен пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: